

Sygn. akt I C 680/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Karp

Protokolant: Ewelina Świrta

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015 r. w Kłodzku

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko E. C.

o zapłatę 26.520,00 zł

I. zasądza od pozwanej E. C. na rzecz powoda M. P. kwotę 8.854,00 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt cztery złote 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 13 czerwca 2013 r. od kwoty 6.480,00 zł i od pozostałej kwoty 2.374,00 zł od dnia 15 listopada 2013 r. oraz tytułem zwrotu części kosztów procesu kwotę 1.659,70 zł (tysiąc sześćset pięćdziesiąt dziewięć złotych 70/100);

II. dalej idące powództwo oddala;

III. nakazuje pozwanej E. C. by uiściła na rzecz Skarbu Państwa – kasa tut. Sądu tytułem wynagrodzenia biegłego w 1/3 części kwotę 725,60 zł (siedemset dwadzieścia pięć złotych 60/100);

IV. nakazuje powodowi M. P. by uiścił na rzecz Skarbu Państwa – kasa tut. Sądu tytułem wynagrodzenia biegłego w 2/3 części kwotę 1.451,20 zł (tysiąc czterysta pięćdziesiąt jeden złotych 20/100).

(...)

UZASADNIENIE

Powód M. P. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. C. kwoty 6.480,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 31 maja 2010 r. do 31 maja 2013 r. oraz po 400 zł za każdy następny miesiąc od chwili wydania tej części nieruchomości oraz o zobowiązanie pozwanej do usunięcia drzew oraz płotu z betonowym cokółem z posesji powoda tj. działek nr (...) oraz o zobowiązanie pozwanej do uprzątnięcia terenu wraz z niwelacją użytkowanych bezprawnie działek o nr (...), w terminie dwóch tygodni od uprawomocnienia się wyroku, względnie zapłaty na rzecz powoda kwoty 3.000 zł, jeżeli powód wykonana te prace we własnym zakresie.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jest właścicielem działek o nr (...) położonych w K. obręb (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Kłodzku prowadził księgę wieczystą (...). Powód wskazał, że zakupił tą działkę w 2007 r. bez obciążeń, poza posadowioną stacją trafo i od chwili zakupu wielokrotnie wzywał pozwaną do przesunięcia płotu do granic nieruchomości. Pozwana zobowiązała się do przesunięcia płotu do dnia 30 kwietnia 2013 r., usunięcia nasadzeń i usunięcia fundamentu płotu., przesunięcie schodów wejściowych. Pod wpływem obietnic pozwanej powód zgodził się na te terminy. Pozwana usunęła jedynie wewnętrzną część płotu, montując go ponownie na gruncie powoda. Z pozostałych ustaleń pozwana się nie wywiązała oraz zaprzestała dalszych prac. Powód ma zamiar wybudować

zieleniak, na budowę którego zaciągnął kredyt, ale w związku z nie wykonaniem zobowiązań przez pozwaną nie może przystąpić do robót.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i podniosła zarzut przedawnienia co do odsetek za okres od 31 maja 2010 r. do dnia 13 czerwca 2010 r.

W uzasadnieniu wskazała, że powództwo jest bezzasadne, a roszczenia powoda nie mają uzasadnienia prawnego ani faktycznego.

Wskazała, że powód nabył nieruchomości wraz z częściami składowymi, a więc wraz z płotem i drzewami, od poprzednich właścicieli państwa K.. Podniosła, że na skutek nieuczciwych działań powoda przesunęła w lutym 2013 r. płot do granic swojej nieruchomości na swój koszt i uprzętnęła teren tych działek. Pozwana stwierdziła ponadto, że co najmniej od dnia 2 lutego 2013 r. nie włada już nieruchomością należącą do powoda, gdyż wtedy przesunęła płot i wejście na działkę, na której ma dom. Od tego czasu nie korzysta z tej nieruchomości i jest ona we władaniu powoda.

Zdaniem pozwanej żądana przez powoda kwota 6.840 zł jest zbyt wygórowana w stosunku do powierzchni działek, z których korzystała pozwana, a była to część działki nr (...), którą wykorzystywała, jako wejście na swoją nieruchomość. Pozwana na tej części działki wykonywała wszystkie obowiązki jakie nakłada ustawa o utrzymaniu i czystości w gminie na właściciela nieruchomości, a jej władztwo odpowiadało służebności przechodu.

Pozwana wskazała, że o zmianie właściciela działki dowiedziała się z interwencji Straży Miejskiej wiosną 2012. Interwencja dotyczyła porządku na działce, obecny był powód, który przez okres 5 lat nie interesował się działkami i zezwalał pozwanej na korzystanie z nich.

Zdaniem pozwanej z uwagi na zakres korzystania przez pozwaną z nieruchomości powoda, powierzchnię tej nieruchomości, jej charakter i przeznaczenie, możliwość oddania jej do korzystania na podstawie określonego stosunku prawnego oraz w istocie brak ingerencji pozwanej w uprawnienia właścicielskie powoda oraz to, że pozwana dbała o porządek na tej nieruchomości, przez usunięcie przez nią na swój koszt płotu i drzew, przyjąć należy, że żądanie przez powoda tak wysokiej kwoty (jakiegokolwiek) jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i nie może uzyskać ochrony, a powód bez przeszkód ze strony pozwanej mógł wykonywać swoje władztwo nad należącymi do niego nieruchomościami. Planowana przez powoda inwestycja nie doszła do skutku z przyczyn niezależnych od pozwanej. Wskazała, że utrzymanie porządku na działce jest obowiązkiem właściciela i obowiązku tego nie wyłącza korzystanie przez osobę trzecią.

Pozwana stwierdziła, że żądanie niwelacji terenu jest również chybione. Pozwana podniosła, że w 1999 roku zostało dokonane wznowienie i okazanie granic działek o nr (...) wraz z przyległą działką nr (...) należącą do pozwanej .

Pismem z dnia 4 listopada 2013 r. powód cofnął pozew w zakresie żądania o zobowiązanie pozwanej do usunięcia drzew oraz płotu z betonowym cokołem z posesji powoda tj. działek nr (...) oraz o zobowiązanie pozwanej do uprzętnięcia terenu wraz z niwelacją użytkowanych bezprawnie działek o nr (...), w terminie dwóch tygodni od uprawomocnienia się wyroku, względnie zapłaty na rzecz powoda kwoty 3.000 zł, jeżeli powód wykonana te prace we własnym zakresie i wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 14.040,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Pismem z dnia 15 listopada 2013 r. pozwana wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania wynikających z cofniętego pozwu i oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. P. jest od roku 2007 współwłaścicielem działek (...) położonych w K., obręb (...), przy ulicy (...).

Dowód:

- odpis y z KW K- 6-9

Pismami z 25 lipca 2012 i 21 sierpnia 2012 roku powód zarzucił pozwanej nie wykonanie wyroku, brak zdemontowania płotu oraz dokonanie nasadzeń drzew i krzewów na działkach powoda, składowanie dachówek i materiałów budowlanych uniemożliwiający powodowi podjęcie prac zmierzających do realizacji zabudowy działki.

Powód wskazał, że płaci podatki i opłaty za użytkowanie wieczyste terenu i jest zmuszony naliczać opłaty za bezumowne korzystanie przez pozwaną z jego gruntu w kwotach po 180 zł miesięcznie od 1 sierpnia 2012 roku.

Pozwana pierwotnie wskazała, by powód przesunął legalnie wzniesione ogrodzenie na granice działek stron, kolejnym pismem pozwana wyraziła jednak zgodę na spotkanie i omówienie szczegółów technicznych przekazania nieruchomości powodowi.

22 września 2012 roku strony ustaliły, że pozwana E. C. udostępni powodowi M. P. działki (...) i przywróci je do stanu pierwotnego do dnia 30 kwietnia 2013 roku, a w przypadku nie wywiązania się z umowy zostaną naliczone koszty użytkowania działek.

Strony ustaliły, że pozwana dokona usunięcia płotu, usunięcia nasadzeń i fundamentu płotu oraz przesunięcia do granicy działki schodów wejściowych do swojego budynku.

Dowód: ustalenia K- 20, pisma K- 21-22, 60, 86

Pismem z dnia 1 sierpnia 2013 roku powód wezwał pozwaną E. C. do wyjaśnienia okoliczności wycięcia drzew na jego działkach. Powód wezwał i ponaglił pozwaną o wyjaśnienie uchylania się przez E. C. od usunięcia ogrodzenia oraz nasadzeń z działek powoda, dokonania niwelacji terenu, blokowania przesunięcia kabla energetycznego i braku wpłat za bezprawne użytkowanie terenu. Powód zarzucił pozwanej nieprzesunięcie płotu z jego działek i brak dostępu do własnej posesji.

Dowód: pisma powoda K- 17- 18

Decyzją z dnia 23 września 2013 roku Wojewoda (...) uchylił decyzje Starosty (...) zatwierdzająca projekt budowlany i zezwalająca powodowi M. P. na budowę budynku usług handlu”. Decyzja wydana została w związku z odwołaniem E. C. (1) od decyzji Starosty.

Powód 4 października 2013 roku wycofał wniosek o pozwolenie na budowę.

Dowód: decyzje K- 49-51, 52 -54

Umową z dnia 17 września 1999 roku pozwana i jej były mąż E. dokonali podziału majątku wspólnego i pozwana stała się wyłączną właścicielką zabudowanej działki nr (...), położonej przy ulicy (...).

Dowód: umowa K- 38

Od roku 1991 do roku 1993 E. C. dzierżawił część działki nr (...) od Zakładu (...) w W. opłacając czynsz dzierżawny w wysokości 1 100 000 zł rocznie.

Dowód: umowa dzierżawy k- 39-40, wypowiedzenie K- 41, opis i mapa k- 42

Użytkowanie wieczyste działki nr (...) po podziale na działki (...) zostało sprzedane M. i M. K..

Dowód: akt notarialny i zawiadomienie k- 44-47, wypis z rejestru gruntów k- 61-62

W 1999 roku geodeta zawiadomił pozwaną o wznowieniu i okazaniu granic działek nr (...) z działką przyległą 69 na zlecenie p. K..

Dowód: pismo K- 48

Aktem notarialnym z dnia 25 kwietnia 2007 roku działki (...) od małżonków K. nabył M. P..

Dowód: akt notarialny k- 76-78, odpis z Kw i zdjęcie k- 79-83

Małżonkowie K., poprzednicy prawni powoda podejmowali próby wydania im nabytych działek od E. C.. Uzyskali prawomocny wyrok Sądu z 8 lutego 1994 roku i skierowali sprawę wydania działek do komornika, ale działki nie zostały wydane przez E. C..

Dowód: - wezwanie Komornika z 23 marca 2001 roku K- 87, wyrok k- 88 pozew k- 89, pisma k- 90-92, przesłuchanie stron K- 96-97, protokół K- 129 , akta (...)

Pozwana E. C.korzystała z działek powoda jako współwłaścicielka sąsiedniej działki wraz z mężem do roku 1999 i jako właścicielka od 1999 roku.

Pozwana i jej rodzina przechodzili przez nie, na działkach powoda była posadowiona furtka prowadząca do posesji pozwanej, pozwana posadziła na działkach powoda krzewy ozdobne i choinki, miała na nich ogród oraz ogrodzenie, które usunęła częściowo w 2013 roku. Na działkach pozostały resztki fundamentu ogrodzenia.

Dowód: przesłuchanie stron k- 96-97

Na spornych działkach widoczne są pozostałości wejścia prowadzącego przez nie do furtki pozwanej oraz nasadzenia dokonane przez pozwaną na działkach powoda i stoją nadal słupki stanowiące podstawę poprzedniego ogrodzenia nieruchomości pozwanej usytuowanego na działkach powoda.

Dowód: wizja i zdjęcia K- 111-119, 122

W 2014 roku pozwana zawarła umowę dzierżawy terenu przy (...) o pow. 16 m² za 16 zł + 23 % VAT.

Dowód: umowa K- 146

Biegły sadowy z zakresu wyceny nieruchomości i konstrukcji budowlanych sporządził w czerwcu 2014 roku opinię dotyczącą obszaru bezumownego korzystania z działek powoda przez pozwaną w okresie objętym pozwem oraz należnego powodowi wynagrodzenia za to korzystanie.

Biegły po dokonaniu wizji lokalnej, ustaleniach co do planu miejscowego i na podstawie położenia oraz oznaczenia działek powoda stwierdził, że za okres od 25 kwietnia 2007 roku do 31 grudnia 2009 roku wynagrodzenie to wyniesie 4131zł , a za okres od 1 stycznia 2010 do 31 stycznia 2013 roku wynagrodzenie wyniesie 4743zł.

Dowód: opinia Biegłego M. A.K- 168 – 175

W odpowiedzi na zarzuty do opinii biegły wskazał, że sporządził opinie w oparciu o metodę określającą podejście dochodowe, co pozostaje w zgodzie z Krajowymi Standardami Wyceny i rozporządzeniem RM z dnia 21 września 2004 roku. Biegły dokonał analizy Uchwały Rady Miejskiej w K. dla wyeliminowania przeznaczenia przedmiotowych działek i wskazał, że oznaczenie działek to (...), (...), co oznacza, że są to tereny usług handlu, a zatem na działkach mogą być usytuowane małe obiekty handlowe , a teren może być przeznaczony pod usługi i handel.

Dowód: pismo i opinia uzupełniająca biegłego M. A. K- 202-204, 236-239, Uchwała i wypis z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego k- 98-110

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części na podstawie zebranego materiału dowodowego. Podstawę roszczenia powoda stanowi przepis art. 224-225 w zw. z art. 222 k.c. Uregulowane w przepisie art. 222 k.c. roszczenia windykacyjne i negatoryjne wynikają z prawa własności i stanowią korelat uprawnień właściciela przewidzianych

w art. 140 k.c. Bez tych roszczeń wykonywanie prawa własności mogłoby być praktycznie niemożliwe. To ściśle powiązanie z prawem własności przesądza o tym, że roszczenia windykacyjne i negatoryjne nie mogą być przedmiotem samodzielnego obrotu. Nie byłoby też dopuszczalne zrzeczenie się ich bez rezygnacji z prawa własności (tak np. J. Ignatowicz (w:) Komentarz, t. I, 1972, s. 582 i n.; pogląd odmienny, lecz odosobniony, K. Gandor, Przelew roszczenia windykacyjnego, SC 1969, t. XIII-XIV, s. 25).

Roszczenia windykacyjne i negatoryjne mają charakter obiektywny. Przysługują one właścicielowi, gdy nastąpi sam fakt naruszenia własności niezależnie od tego, czy osoba, która naruszyła własność, działała w dobrej czy w złej wierze. Innymi słowy, o ich powstaniu decyduje stan przedmiotowy (obiektywny,) nie zaś podmiotowa (subiektywna) ocena postępowania osoby naruszającej cudzą własność (por. np. T. Dybowski Ochrona..., s. 112; J. Ignatowicz (w:) Komentarz, t. I, 1972, s. 583; S. Rudnicki, Komentarz, 2007, s. 349).

Samo roszczenie windykacyjne nie zapewnia właścicielowi pokrycia strat poniesionych w okresie, kiedy był on pozbawiony władztwa nad rzeczą. Wyrównanie tych strat może - właściciel uzyskać za pomocą uregulowanych w komentowanym przepisie tzw. roszczeń uzupełniających (por. J. Ignatowicz (w:) Komentarz, t. I, 1972, s. 599 i n.). Ich treścią jest możliwość żądania od posiadacza stosownego wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy, zwrotu pożytków lub ich równowartości oraz odszkodowania za szkodę spowodowaną zużyciem rzeczy, jej pogorszeniem lub utratą.

Przepisy art. 224 § 2 i art. 225 k.c. wyłączają w zakresie przewidzianych w nich roszczeń inne podstawy odpowiedzialności posiadacza względem właściciela (por. T. Dybowski, Ochrona własności..., s. 175 i n.; J. Ignatowicz (w:) Komentarz, t. I, 1972, s. 600; S. Wójcik (w:) System prawa cywilnego, t. II, 1977, s. 511 i n.; zob. też wyrok SN z dnia 9 czerwca 2000 r., IV CKN 1159/00, Lex nr 52472; wyrok SN z dnia 11 grudnia 2009 r., V CSK 175/09, Lex nr 688048).

Jak wyjaśnił SN w wyroku z dnia 28 listopada 1974 r. (III CRN 287/74, Lex nr 7621), regulacje dotyczące roszczeń uzupełniających znajdują zastosowanie do stosunków bezumownych, gdy bez porozumienia zainteresowanych, rzecz stanowiąca własność jednej osoby znajduje się w posiadaniu innej osoby. Przepisy te nie uchybiają odmiennemu uregulowaniu rozliczeń przez zainteresowanych; tym samym nie mają zastosowania wtedy, gdy do korzystania z rzeczy przez inną osobę aniżeli właściciel dochodzi na podstawie porozumienia tej osoby z właścicielem. W takim wypadku o rozliczeniach decyduje treść umowy (zob. też wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CKN 65/99, Lex nr 51567; wyrok SN z dnia 27 lutego 2009 r., II CSK 512/08, Lex nr 494013; z literatury T. Dybowski, Ochrona własności..., s. 176; E. Skowrońska-Bocian (w:) K. Pietrzykowski (red.), Komentarz, t. I, 2005, s. 631; S. Rudnicki, Komentarz, 2007, s. 370; E. Gniewek, Komentarz, 2001, s. 511).

Roszczenia uzupełniające wynikają z prawa własności, jednakże ich związek z prawem własności nie jest nierozdzielny. Odmienne bowiem niż roszczenie windykacyjne mogą być one samoistnym przedmiotem obrotu. Właściciel może na przykład zbyć osobie trzeciej roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy lub zwrot pożytków za określony czas bez przenoszenia własności rzeczy (por. T. Dybowski, Ochrona..., s. 185 i n.; J. Ignatowicz (w:) Komentarz, t. I, 1972, s. 600). Jeśli zaś chodzi o wzajemny stosunek roszczeń uzupełniających do roszczenia windykacyjnego, to nie ma przeszkód, by były one oddzielnie dochodzone. Właściciel może zatem żądać tylko wydania rzeczy bądź też tylko wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy.

Przepisy art. 224 i 225 k.c. regulujące roszczenia uzupełniające mają charakter dyspozytywny (por. S. Rudnicki, Komentarz, 2007, s. 371; E. Skowrońska-Bocian (w:) K. Pietrzykowski (red.), Komentarz, t. I, 2005, s. 631). Właściciel i samoistny posiadacz rzeczy mogą więc umówić się inaczej, niż przewiduje regulacja kodeksowa, co do sposobu dokonania tych rozliczeń (por. wyrok SN z dnia 30 czerwca 1972 r., III CRN 91/72, OSNC 1972, nr 12, poz. 229).

W przedmiotowej sprawie powód wykazał, że pozwana była posiadaczką w złej wierze części jego działek albowiem wiedziała, że nie jest ich właścicielką, a nawet wiedziała, że poprzednicy prawni powoda musieli zwrócić się do Sądu z roszczeniem o wydanie działek, uzyskali wyrok w 1994 roku, skierowali do komornika tytuł egzekucyjny, ale dopiero pozwana w lutym 2013 roku, na wezwanie powoda, usunęła ogrodzenie swojej posesji ze spornych działek i zaprzestała korzystania z działek powoda.

Jak wynika z przesłuchania stron, wyników oględzin nieruchomości oraz opinii głównej, pisma i opinii uzupełniającej biegłego powołanego w sprawie, a także korespondencji i uzgodnień stron na piśmie, pozwana użytkowała działki powoda. w zakresie przechodzenia do furty swojej posesji, która przeniosła na inna stronę posesji nie sąsiadująca z działką powoda, co uzasadnia powództwo o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie.

Biegły wskazał, że sporządził opinię w oparciu o metodę określającą podejście dochodowe, co pozostaje w zgodzie z Krajowymi Standardami Wyceny i rozporządzeniem RM z dnia 21 września 2004 roku, a nadto dokonał analizy Uchwały Rady Miejskiej w K. dla wyeliminowania pomyłek co do przeznaczenia przedmiotowych działek. Na tej podstawie stwierdził, że oznaczenie działek powoda- (...), (...) wskazuje, że są to tereny usług handlu, a zatem na działkach mogą być usytuowane małe obiekty handlowe, a teren może być przeznaczony pod usługi i handel.

Mając na względzie przeznaczenie i oznaczenie działek powoda w planie przestrzennego zagospodarowania miasta, uchwale Rady Miejskiej nr LXIV/392/opinii biegłego wydanej w oparciu o nie i metodę dochodową Sąd uznał wyliczenia biegłego za prawidłowe, zgodne ze standardami i przyjął te wartości jako wysokość zasądzonego roszczenia

Stanowisko to pozostaje w zgodzie z orzecnictwem w tej materii / LEX nr 1455562, Biul.SAKa 2014/3/22./ Wynagrodzenie, którego dochodzi się od samoistnego posiadacza w złej wierze części nieruchomości, nie stanowi odszkodowania, lecz wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy. Gdyby bowiem posiadanie cudzej rzeczy było osadzone w stosunkach umownych, korzystający byłby zobowiązany do określonego świadczenia pieniężnego. Wobec tego należy przyjąć, że wynagrodzenie takie powinno odpowiadać dochodowi, jakie właściciel mógłby osiągnąć na podstawie ważnego stosunku prawnego, na przykład umowy najmu czy dzierżawy. Czynsz taki byłby wtedy ustalany według zasad rynkowych panujących w danym okresie, na danym terenie. Wysokość świadczenia pieniężnego powinna być zatem ustalana o ceny występujące na rynku obrotu nieruchomościami za korzystanie z rzeczy określonego rodzaju. Do ustalenia tak określonej stawki najczęściej niezbędna jest wiedza specjalistyczna biegłego z zakresu szacowania nieruchomości, który stosuje zasady określone ustawą z 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w Wyroku z dnia 4 lipca 2012 r. I CSK 641/11/, wskazując, że 1. Wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w art. 224 § 2 k.c., powinna odpowiadać stawkom za korzystanie z rzeczy określonego rodzaju, biorąc pod uwagę ceny występujące na rynku.

2. Stosowanie art. 5 k.c. w sprawie o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości nie jest wyłączone; żądanie zapłaty wynagrodzenia w oznaczonej kwocie może być bowiem oceniane w płaszczyźnie nadużycia przez właściciela przysługującego mu prawa, rzeczą jednak korzystającego z nieruchomości jest powołanie okoliczności usprawiedliwiających taką ocenę / .LEX nr 1218577 Dz.U.2014.121: art. 5; art. 224 § 2/.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 13 marca 2014 r. I ACa 640/13 :” Wynagrodzenie z art. 224 § 2 i art. 225 k.c. jest niezależne od jakichkolwiek okoliczności ubocznych, ale w tym znaczeniu, że dochodzić go można bez względu na to, czy właściciel nie korzystając sam z rzeczy poniósł z tego powodu jakąkolwiek stratę i niezależnie od tego, czy posiadacz efektywnie korzystał z rzeczy. Jednak wynikająca ze wskazanych przepisów zasada wskazuje na uprawnienie właściciela do wynagrodzenia tylko w zakresie korzystania z rzeczy.”LEX nr 1458963.

Przytoczone przepisy i poglądy orzecznictwa pozwalają przy uwzględnieniu opinii biegłego i dokonanych ustaleniach na uwzględnienie powództwa w części wyliczonej przez biegłego za dochodzone okresy- łącznie zatem w kwocie 8854 zł z odsetkami od daty wniesienia powództwa co do kwoty dochodzonej pierwotnie i co do pozostałej kwoty od daty rozszerzenia powództwa.

W zakresie kosztów Sąd orzekł rozdzielając je stosunkowo, przy uwzględnieniu, że powód wygrał 1/3 dochodzonego roszczenia, a zatem obciążył powoda 2/3 wynagrodzenia biegłego a pozwaną 1/3 tego wynagrodzenia. I w tym samym zakresie obciążył pozwana kosztami zastępstwa procesowego i opłat sądowych/ 1/3 to jest kwotą 1659, 70 zł, co pozostaje w zgodzie z art. 100 k.p.c